BÜYÜK ATEŞ

SAYI: 15

BAYTEKİN
(FLASH GORDON)

50 Krş.

Sarkomer/Çizgi Diyarı

YEGÂNE ÜMİT ASTRADA...
CLICK!
BEŞBİN SENELİK İLİM VE KUDRET ELİNDE ONU DA YAPAR
R.176
ASTRA, KULÜ. BEYE İSTENİLEN CEREYANI FIRLATIR..
LUMİER'İN MAKİNESİ ÇALIŞMAYA BAŞLAR.
ALLAHIM! MAKİNE ÇALIŞIYOR
ONALTINCI ASIRDAKİ RAYMUT'TA YALNIZ MAKİNENİN YANMIŞ PARÇALARI KALIR.
AYNI YERDE YİRMİNCİ ASIRDA
YAŞASIN DOSTUM! ZAMANIMIZA DÖNEBİLDİK
ASTRA SEVGİLİM
R.177
ACABA HANGİ GÜN. DEVİZ GİDELİ NE KADAR OLDU?
MAZİDE BİR YILDAN FAZLA KALDIK FAKAT BURADA BİLMEM.
R.178
LABORATUAR BIRAKTIĞIMIZ GİBİ FAKAT BİZ KAYBOLUNCA İŞE POLİS KARIŞMIŞTIR
MULLER'LE TELEFONLA KONUŞUYORDUK
GARTH! ALO ALO GARTH!
AMAN YARABBİ MULLER TELEFONDA...
DEMEKKİ ZAMANIMIZA BİR KAÇ DAKİKA SONRA DÖNDÜK.
ORADA MISIN GARTH
İYİ Kİ... BİR DE İZAHAT VERMEK GEREKECEKTİ...
ALO MULLER
BEN DE ARIZA VAR ZANNETMİŞTİM..
R.179
KUSURA BAKMA MULLER BEKLETTİM SENİ
ZARARI YOK DEDİĞİMİ YAPTIN MI SEN?
İSTEDİĞİN NEYDİ MULLER? UNUTMUŞUM...
LUMİER, KÂĞIDIN ESRARINI ÇÖZMEDEN TECRÜBEYE BAŞLAMASIN DEMİŞTİM.
R.180
ONUNLA BEN KONUŞAYIM.
MULLER, ESRARI MAALESEF ÇÖZEMİYECEĞİZ. O KÂĞIT VE MAKİNEM HARAP OLDU...
NEE?!

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI 1 GARTH

MASKELİ SÜVARİ 16

OTELİN ARKASINDA SİLAHLAR PATLAR...

ŞORTİ OMUZUNDAN VURULUR...

BİRİ GİTTİ!

SIRA HİNTLİDE

KURŞUN TONTONUN SAÇINI SIYIRIR...

KAÇALIM SESLER DUYULMUŞTUR HAYDİ!..

YAVAŞ OLUN!

NASIL?

BENİ UNUTTUNUZ

CRACK!

KILIK DEĞİŞTİRMİŞ OLAN MASKELİ SÜVARİ TONTOYA KOŞAR...

NEYSE.. KURŞUN BAŞINI SIYIRIP GEÇMİŞ!..

KLAV'IN AYILDIĞINI FARKETMEZ...

YARAN ÇABUK İYİLEŞİR

ŞU HERİFİ GEBERTECEĞİM!..

MASKELİ SÜVARİ 17

Göz Yaşı

HİKÂYE

ÇEVİREN : GÖNÜL SUVEREN

MARK Dwight, son model otomobilini şosede hızla sürüyordu. İki saate kadar şehirde olması lâzımdı. Akme Şirketinin hissedarlariyle görüşecekti. Bu şirketi de satın almak niyetindeydi Mark... Genç, yakışıklı bir adamdı. Son on sene içinde, sırf kendi gayret ve çalışkanlığı sayesinde yükselmişti. Azimli bir insandı. Çalışkandı. Hisleriyle hareket etmeyen, yalnız kafasını kullanabilen insanların muvaffak olacağına inanırdı.

Aklına Martin geldi:

— «Budala!» diye kendi kendine homurdandı. «Çocuk gibi, karşımda ağladı.»

Martin, şirketinde memurdu. Fakat yaşlanmıştı, iyi iş göremiyordu. Müessesesinin selâmetinden başka bir şey düşünmeyen Mark Dwight da, onu o sabah odasına çağırtmış, hiç bir girizgâha lüzum görmeden:

— «Vazifene nihayet verdim!» demişti. «İstediğim gibi çalışamıyorsun!»

Yaşlı memurun yüzü bembeyaz olmuştu. Fakat bu hâl, Mark Dwight'a tesir etmemişti bile... Martin:

— «Fa... Fakat...» diye kekelemişti. «Karım, çocuklarım... Onlar ne yapar?»

— «O beni alâkadar etmez!...»

— «Ne yapacağım ben şimdi?...»

İhtiyar memur, bir çocuk gibi, karşısında hıçkıra hıçkıra ağlamağa başlamıştı. Mark Dwight; ağlamağa ve göz yaşlarına kızardı. Böyle şeylere hiç tahammülü yoktu. Martin'in göz yaşları da onu deli etmişti âdeta... İhtiyar adamı hemen odasından kovmuştu.

Yaşlı memurun yüzü bembeyaz olmuştu. Fakat bu, Mark Dwight'a tesir etmemişti bile...

Martin:

— «Fa... Fakat...» diye kekelemişti. «Karım, çocuklarım... Onlar ne yapar?...»

— «O beni alâkadar etmez!»

— «Ne yapacağım ben şimdi?...»

İhtiyar memur, bir çocuk gibi, karşısında hıçkıra hıçkıra ağlamağa başlamıştı... Mark Dwight, ağlamağa, göz yaşlarına kızardı. Böyle şeylere hiç tahammülü yoktu. Martin'in göz yaşları da onu deli etmişti âdeta... İhtiyar adamı hemen odasından kovmuştu.

Mark Dwight, senelerdir ağladığını hatırlamıyordu. Çocukken de ağlamazdı ya, hoş!... Ne iğrenç, ne tiksinti verici şeydi göz yaşları!... Aciz alâmetiydi bunlar...

Gaza bastı. Bu toplantıyı kaçırmamalıydı. Mühimdi bu... Plânının son merhalesiydi. O şirketi de satın alınca, tasavvurlarını tam mânâsiyle yerine getirmiş, âdeta iş sahasında koskoca bir imparatorluk kurmuş olacaktı.

Küçük bir kasabaya girdi; fakat sür'atinden kesmedi. Bu küçük adamların koyduğu kaidelere uyacak vakti yoktu. Yana saptı; tam kasabanın dışına çıkarken, karşıda bir otobüs belirdi. Mark Dwight, bir küfür savurarak frene bastı; fakat çok geç kalmıştı. Arabalar müthiş bir gürültüyle çarpıştılar...

★

MARK Dwight, otomobilinin içinde kendine geldi. Etrafında kasabadan bir - iki kişi ve polis vardı. Adamlar:

— «Ölmüş!» diyorlardı. «Bak sana, külçe gibi...»

İşte, Mark Dwight'i çıldırtan budalaca peşin hükümlerden biri daha... Ölmediğini, hayatta olduğunu, yolu açmalarını, şehirde işi olduğunu söylemek istedi. Fakat dudakları birbirine kenetlenmişti sanki... Dili de kurşundandı âdeta... Ağzının içinde oynamıyordu. Elini kaldırıp işaret etmeğe çalıştı. Fakat vücudu, beyninin emirlerini yerine getiremiyordu. Sadece iki yanına düşmüş olan ellerinden, sağının küçük parmağını oynatabiliyordu. Ama, onu da gören olmadı.

«Göz kırpayım,» diye düşündü. Fakat gözlerini yarı örten göz kapakları da sanki orava yapışmışlardı. Beyni deli gibi emirler veriyor, Mark Dwight, içten içe çıldırıyordu. Fakat sadece küçük parmağını oynatabiliyordu, işte o kadar... Avakları da, demirden birer külçe gibiydi sanki... İnlemek istedi. Fakat onu da yapamadı. Ani bir sancıyla kendinden geçti.

★

TEKRAR kendine geldiği zaman, uzun bir masanın üstüne yatırılmış olduğunu farketti. Odada iki adam vardı. Konuşuyorlar, dolaşıp duruyorlardı. Biri:

— «İsmi Mark Dwight'miş, Bob,» dedi. «Şu meşhur Mark Dwight olacak. Yazık .. Bu kadar çalış çabala, zengin ol, ondan sonra da öl!...»

Arkadaşı:

— «Öyle,» dedi. «Herhalde otobüs karşısına ânide çıktı. Arabanın hâlini gördün mü? Yam yassı olmuş... O kazadan sağ kurtulsaydı, şaşardım!..»

Mark Dwight, «Fakat ben ölmedim!» diye bağırmak istedi. «Sağım, söylediklerinizi işitiyorum!» Ama, ağzını bile açamıyordu.

Yine ellerini oynatmağa çalıştı. Nafile... Üstelik, kendisini bu masanın üstüne yatırdıkları zaman, sağ eli de vücudunun altında kalmıştı. Artık, küçük parmağını oynatmasının da imkânı yoktu. Ya ayakları?... Dikkatle ayaklarını hareket ettirmeğe uğraştı. İmkânsızdı bu da...

Adamlar hâlâ konuşmaktaydılar:

— «Şehre telefon ettiler, Bob. Hiç kimsesi de yokmuş... Zengin filân ama, işte burada yapayalnız yatıyor...»

— «Orası öyle... Doğrusu, ben, evimde ölmek isterim. Öldükten sonra cenazemi de evden kaldırsınlar... Hoş, bir kazaya uğramazsam da, öyle olur ya... Beni ölünce Mark Dwight gibi, morga atacak değiller ya...»

Mark Dwight, için için titredi. Morg!... Onu, öldü diye morg'a getirmişlerdi demek?... Üzerinde yattığı da, buz gibi soğuk, mermer masaydı. Buradan kurtuluş da yoktu artık... Onu tabuta koyup, şehre göndereceklerdi... Sonra?... Sonra, gömülecek miydi?...

Bağırıp çağırmak, «Yaşıyorum, bakın, sağım!» diye seslenmek istiyordu. Ama, bütün vücudu felce uğramıştı. Iki morg bekçisinin nazarı dikkatini celbetmek için, bir şey yapamazdı. Küçük parmağı da altında kalmıştı. Hoş, belki onu da göremezlerdi ama, yine de bir ümitti. Acz içinde kıvranıyordu. «Bakın, dikkatle bakın, ben yaşıyorum!» Ama, dikkatle bakıldığı zaman da, sağ olduğunu gösterecek bir emare yoktu...

Kendisi farkında değildi; fakat çok hafif nefes alıyordu. Dudaklarına ayna tutulmadıkça, nefes aldığı kat'iyen anlaşılamazdı. Evet, hareketsiz, külçe gibi vücudu camlaşmış, yarı kapalı gözleriyle o, bir cesetten farksızdı. Fakat bu külçe canlıydı. Bilhassa kafası; her zamanki gibi çalışıyor, bu imkânsız vaziyete bir çare bulmağa uğraşıyordu.

Morg bekçilerinden biri:

— «Şehirden cenaze arabası göndermişler!» dedi. «Biraz sonra burada olur... Cesedi tabuta koyar, ondan sonra da işimize bakarız...»

Demek, canlı olduğunu ispat etmek için, sadece birkaç dakikası kalmıştı. Birkaç dakikacık! İçinde bir isyan denizi coşuyordu. Ama, dış görünüşüne zerrece tesir etmeyen bir deniz...

Odadakilerden biri:

— «Bir araba sesi var!» dedi. Ayak seslerinden, kapıya gittiği anlaşılıyordu. «Evet, cenaze arabası... Haydi bakalım, Bob!...»

Mark Dwight, onların, kendisine yaklaştığını duydu. Her şey bitmişti artık... Kurtulması imkânsızdı. Ümitsizlikle ağlamağa başladı.

Birdenbire, morg bekçilerinden biri, heyecanla:

— «Bob!» dedi. «Ölünün gözünden bir şey akıyor!...»

Öbürü evvelâ lâkayd'ane:

— «Akar ya!» dedi. Sonra heyecanla: «Ağlıyor o!» diye haykırdı. «Ağlıyor o! Ölmemiş!»

Artık Mark Dwight, minnetle, feraltıkla ağlıyordu. Bob denilen adam:

— «Ağla, yavrum!» dedi. «Ama, artık üzülme! Madem yaşıyorsun, her şeyin çaresine bakılır!» Arkadaşına döndü: «Koş, battaniye getir de, onu saralım, üşümesin!...»

Göz yaşları Mark Dwight'in kana bulanmış yüzünde izler bırakarak süzülmekteydi...

YENİ RESİMLİ ROMANIMIZ

ATEŞ PİLOT

BÜYÜK ATEŞ mecmuası, devam etmekte olan resimli tefrikalarımız sona erdikçe, yerine daha güzel ve daha heyecanlı resimli romanlara başlayacak ve sizlere daha faydalı olmağa çalışacaktır. Gelecek hafta neşrine başlıyacağımız ATEŞ PİLOT, sizi heyecandan heyecana sürükliyecek ve bilmediğiniz âlemlere götürecektir.

GELECEK SAYIDA BAŞLIYORUZ

DAYANIN! KAZİMİR'İ KURTARMALIYIZ!
VARIYORUZ ASLANLAR!
BELKİ BU BALARDADIR.
ALLAHIM! BİR DENİZ KIZI! BİZİ ŞERRİNDEN KORU!
SAKİN OLUN. BU GEMİDEN DÜŞEN BİZİM GİBİ İNSAN!
ŞURADAYDI.
ARAM KIZI KURTARMIYA ÇALIŞMAKTAYDI...
YETİŞİN YORULDUM
GENÇ KIZI KIYIYA GETİRDİLER.
AZ SONRA KIZIN GÖZLERİ ARALANDI...
KENDİNE GELİYOR GEÇ KALMAMIŞIZ!
SATODA...
EFENDİNİZ YİĞİT ADAM AMA BU SEFER PAHALIYA MAL OLMASIN ONA...
YAMAN DENİZCİ... AMA BİR KÖLE İÇİN DEĞMEZDİ... HAYAL Mİ.... ONLAR!..
ARAM SANDALI RIHTIMA YANAŞTIRIR.
NEDEN BİR DE GENÇ KIZ OLDUĞUNU SÖYLEMEDİNİZ.
FAKAT GEMİMDE BÖYLE BİR KIZ YOKTU Kİ...

KİMBİLİR NERDEN ÇIKTI?..
TÜCCARLA KÖLESİ NE OLDULAR?
BULAMADIK HERHALDE BOĞULDULAR
BAYILDI. ÜSTÜNÜ DEĞİŞTİRİR. BEN DOKTOR GETİREYİM
PEKİ...
BANA SİLAHÇI USTAMLA ŞEYİSİMİ ÇAĞIR.
ÇABUK ATLARINIZA ATLAYIN, ŞEHİRDEN BİR DOKTOR GETİRİN KIZ ÖLMEK ÜZERE.
GİDİYORUZ REİS!
DEMEK KIZ GEMİDE DEĞİLDİ, ÖYLE Mİ?
TAYFABAŞIM BİR ŞEYLER BİLİYORMUŞ...
BİR GECE NÖBETTEYKEN KAZİMİR'İN ELİNDE BİR TESTİ VE SOMUNLA ÇIKTIĞINI GÖRDÜM. BU SIRADA CÜCE...
..SELİM ELİNDEKİ HANÇERİ SALLIYARAK KABİNEDEN ÇIKTI. BEN DE TAKİBE CESARET EDEMEDİM...
ACAYİP.
GENÇ KIZI ESİR OLARAK MI TUTUYORDU?
ERTESİ SABAH BARRANCA KIYISINDA...
KAZAZEDE İNİLDİYEREK DOĞRULMIYA ÇALIŞTI...
ŞANSIM VARMIŞ. SELİM'LE PRENSES NE OLDU?
AMANIN O DA NE?
BAĞDATİN ALTINLARI...
SANDIKLARDAN BİRİNİ BULDUM O NE? GELEN VAR.
BİRİNDE DOKTOR ŞAPKASI VAR.
DÖRT AYAK ÜSTÜNE DÜŞMÜŞSÜN. ONLAR NE?
BEN ALTINLARIN ESAS SAHİBİYİM...
KARŞINDA ÜNLÜ DOKTOR AMBROSİUS VAR.
EFENDİM! YABANCILAR YAKALANMIŞ
DEVAMI VAR

BUNU KİM ATTI A. CABA ?
KİM BİLİR
İŞTE İKİ KAPİTALİST CASUS
BAK SURADA BİRİSİ VAR !
SİZ NATO CASUSLARIŞINIZ DEĞİL Mİ ?
VAHU BİZDE CASUS KILIĞI VAR MI ?
KISA KES ÖNÜME DÜŞÜN
VAV NATO CASUSUMUYDU BUNLAR ? YASA
YOLDAŞ HANİ AVA GİDECEKTİK !
HANGİ DEVLETİN CASUSLARI SINIZ ?
VAHU BEN BİR ALİMİM
BİR SOVYET SUBAVINA VAN HA ?
VALLA Nİ BE KARDEŞİM
ROKETİMİZİN BURAYA DÜŞMESİNE SİZ SEBEP OLDUNUZ AL ÇAKLAR !
DOĞRU. YOKSA HESABIM TAMAMDI
HERİF ZIR DELİ !
SENİN KILIĞIN HIRDANİ HER HALDE BİZ DENSİN
NE AKSİLİK TENCERE KAPAĞI ROKETİN ALTINDA KALDI
MADEMKİ BİZDENSİN SANA BİR VAZİFE !
NASIL BİR VAZİFE BU
DAĞDAKİ BİR ADAMA MESAJ GÖTÜRECEKSİN

VER ÇANTAYI BA. KALIM ŞU YENİ AJANIMIZLA MEK TUBU ON. LARA GÖN. DERELİM
BU MEKTUBU KİME GÖTÜRE CEĞİM?
GİZLİ

SUAL SORMA SADE CE DAĞA TIRMAN VE ONLARI GÖRÜN CE VER DALAVERE İSTEMEM.
BEN ONLARI NASIL TANIRIM?

YOLUNA GİT ARTIK! SEN DE KAPİTALİST CASUS, GEL... ROKETİ TAMİR ETMEME YAR DIM ET!
SİZİ BİR. LEŞMİŞ MİL LETLERE BİL DİRECEĞİM

BASTIBACAK YOLA DÜZÜLMÜŞTÜ.
NE GÜZEL İŞ BE.. ONLAR KİM? TANI. MIYORUM

SAATLER SONRA
BU KAYALARI TIRMANMAK GEREK!

İÇKİ BAŞIMA MI VURDU? İNSAN EL. Lİ BİR DAĞ KEÇİ. Sİ BU.
TAKA. TİM KAL. MADI.

BİR KEÇİ ÇOBANI DAĞDA KAFAYI ÇEKİYORDU
BEN GALİ. BA OLDUM BU SARP KAYALIKLAR DA İNSANIN İŞİ NE?
imdat

AMAN ALLAHIM BU KEÇİ DEĞİL İNSAN!
YAR. DIM ETSENE BABA. LIK.

BU SARP KAYALIKLAR. DA NE ARI. YORSUN?
BİRİNİ!..

GECENİN BU SAA. TİNDE KİMİ ARI. YORSUN?
BEN DE PEK BİL. MİYORUM

ONLAR DİYE BİRİ. LERİNİ ARIYORUM VE. RİLECEK BİR MESAJ GETİRDİM
ONLAR MI? TAMAM

DAHA YARI YOLDASIN DOSTUM ŞU KAYALARI DA TIRMANIP TAA.. ZİRVEYE ÇIK! ONLAR ORADA. DIR.

HAY ALLAH ONLARIN BELASINI VERSİN ÇİLEM DOL. MADI.

İNŞAL. LAH EVDE BULURUM ONLARI!
DİKKAT ET DOSTUM ÇOK ÇALI ÇIRPI VAR. DIR BURA. LARDA
DEVAMI VAR

BÜYÜK ATEŞ'İN TARİHÎ KAHRAMANLIK ROMANI
TEFRİKA NO : 7

Cesur Prens

ÇEVİREN : H. FİKRİ VEREL

— «Peki,» dedi. «Benim de mukabil bir teklifim var!»

Marlo, âdeta gürledi:

— «Senin teklifin olamaz, yabancı! Bizim karasularımıza gelen bir gemide bulunuyorsun! Belli ki, menfî bir düşünce ve plânların var!... Her ne kadar düşmanlarımıza bile söz hakkı anmak prensibini kabul etmişsek de, ben, bu prensibi çiğneyeceğim! Üçe kadar sayıyorum! Sayma bitince, harekete geçeceğim!...»

Marlo bunları söylerken, adamlarına gözü ile işaret etmiş ve onlar da birkaç saniye içinde, gemideki hasımlarının arkalarını çevirivermişlerdi. Bizimkiler, korkunç ve beklenmedik bir tuzağa düşmüşlerdi böylece... Düşmanın kılıçları, vatanlarından olmuş bu zavallıların enselerine değiyordu. Kıpırdadıkları anda, öteki dünyayı boylayacaklardı.

Durumu gören Cesur Prens, kılıcını, yırtık mintanının üstünde temizleyerek bağırdı:

— «Durunuz!...»

Şimdi bütün gözler ona çevrilmişti. Keetron, öğrencisinin ne yapacağını anladığı için, ilerlemek istediyse de, ensesine değen kılıç, ihtiyarı yolundan alıkoymağa kâfi geldi.

Demir Yürekli Prens'in yüzünde hiçbir endişe sezilmiyordu. Kral inliyerek:

— «Oğlum!...» dedi.

Kraliçenin gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Marlo:

— «Ne istiyorsun, sapık oğlan?» diye bağırdı.

Cesur Prens, kılıcını göğe doğru kaldırarak cevap verdi:

— «Senin gibi bir alçağı geberterek, dünyayı bir musibetten kurtarmak!...»

— «Nasıl?... Bu sözler bana mı?...»

— «Elbette sana!... Bir babayı, oğlunu öldürmeğe; bir prensi, şeref ve haysiyetini çiğnemeğe zorlayan kimseye, başka türlü mukabele edilemez!... Yalnız şunu bil ki, leşini denize bile atmıyacağım! Zira, senin pis vücudunu yiyen köpek balıkları ile deniz kuşlarının çıldırmalarını istemem!...»

Marlo, beyninden vurulmuşa dönmüştü:

— «Artık bütün kapılar kapandı!» diye hırladı.

Kral ilerlemek istedi:

— «Durunuz! Oğlumla döğüşmeyiniz!...»

Marlo, kılıcını müthiş bir hızla havada salladı:

— «Savulun!...»

Herkes gerilemişti.

Burno, hırsından deliye dönüyordu. Cesur Prens, bütün dikkatini düşmanının üzerinde toplamış, onun en ufak bir hareketini bile kaçırmamak için, gözünü dört açmıştı.

Marlo, o ağır ve koca vücudundan ümit edilmeyen bir çeviklikle birdenbire ileri fırlamış ve iki metreyi bulan kılıcını, Prensin başı hizasından müthiş bir sür'atle geçirivermişti.

Kral ve Kraliçe bu hareketi görür görmez, gözlerini kapamışlar; ihtiyar Filozof ise, başını başka tarafa çevirmek zorunda kalmıştı. Marlo'nun adamları, çılgın nâralar atarak, kumandanlarını destekliyorlardı.

Kraliçe gözlerini yavaşça açtığı zaman, oğlunun artık, az önceki yerinde olmadığını gördü. Demek, daha ilk hamlede vücudu ikiye bölünmüştü!

Marlo, ortada duruyor, zafer dolu bakışlarla gülümsüyordu. Kılıcının, vazifesini mükemmel bir şekilde gördüğüne inanıyordu. Kral:

— «Sefil, köpek!...» diye havkırdı.

Ana beriki, aldırış bile etmedi buna... O, Prens'in ikiye bölünen vücudunu aramakla meşguldü gözleriyle... Amma da vurmuştu ha!...

— «Sıra bende, aç köpek!...»

Bu da kimdi?

Bu sesin sahibi, Cesur Prens'ten başkası olamazdı tabiî...

Kraliçe, heyecan ve sevinç içinde titredi. Oğlunun sesiydi u... Demek yaşıyordu!... Burno ile gözgöze gelince, bu fedakâr adamın gülümsediğini ve kendisine, ilerdeki anbar merdivenini işaret ettiğini farketti.

Evet, Cesur Prens oradaydı! Yalın kılıç gülümsüyor ve bekliyordu.

Tanrı, iyi insanların yardımına koşmak suretiyle, mucizesini yine göstermişti. Kraliçe, heyecan ve sevinçten bayılmamak için, yanıbaşında duran ihtiyar Filozofun koluna kapıştı. Her tarafı titriyordu. Yavaşça:

— «Onu Allah korudu!» diye mırıldandı.

Keetron:

— «Cesaret, azim ve dürüstlük bir araya geldiği zaman, mağlûbiyet kelimesi lûgattan silinir, Kraliçem... Prensimiz, düşmana gereken dersi verecektir; buna emin olun!...»

— «Fakat, gözü dönmüş bu adam, onu kolay kolay sağ bırakmıyacaktır, Keetron...»

— «Sinirlenmek, kızmak, gözü dönmüş hâle gelmek, yenilmek demektir, efendimiz. Ben, sizinle hemfikir değilim. O, artık Prensimize hiçbir kötülükte bulunamaz! Bakın; kılıcı nasıl titriyor! Az önce bacak kadar dediği delikanlı karşısında rezil olduğu için, bakın nasıl hırslı!»

Filozofun söyledikleri doğruydu. Komutan Marlo, safi si-

BÜYÜK ATEŞ

SAYI: 15 CİLT: 2
12 TEMMUZ 1960

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY ★ Yazı işlerini fülen idare eden mes'ul müdür: OĞUZ ÖZDEŞ ★ Yayınlayan: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara, Caddesi No: 36, İstanbul ★ Matbaası: TÜRKİYE BASIMEVİ ★ Rotatifle basıldığı yer: Güneş Matbaacılık T. A. Ş. ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

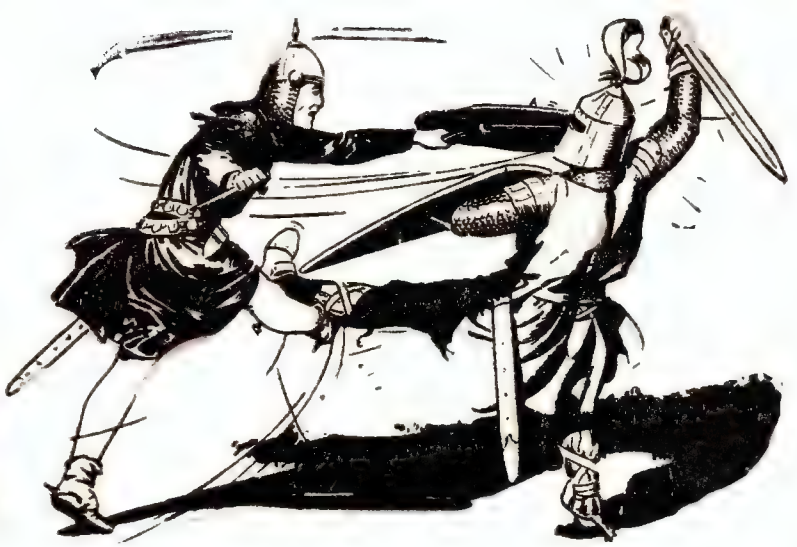

nir kesilmişti. Kılıcının ikiye böldüğünü zannettiği Prens, umulmadık bir hareketle ölümden kurtularak, kendisiyle alay edecek hâle gelmişti işte...

Bir an adamlarının yüzüne baktı. Hepsi de emir bekliyorlardı. «Hücum!» diyecek olsa, gemide tek bir düşman kalmıyacaktı. Öylesine iyi kıstırmışlardı herifleri!... Ama, bu emri veremiyordu bir türlü... Çünkü daha önce bazı hususlarda anlaşmış, taahhüde girmişti

Şimdi sözlerini çiğniyecek olursa, bir daha Britanya topraklarında ona iyi gözle bakmazlardı. Kötü bir şöhreti olur; düşmanla yaptığı sözleşmeye riayeyet etmeyen bir «kalleş» olarak vasıflandırılırdı. Belki de kralı, onu vazifesinden uzaklaştırır, ömür boyunca lekeli bir insan hüviyetiyle yaşamak zorunda kalırdı.

Prensin sesi yükseldi:

— «Haydi, ne duruyorsun? Hücuma geçsene! İşte bak, buradayım! Seni bekliyorum!»

Marlo'nun yanında duran yardımcısı, dişlerinin arasından fısıldadı:

— «İstersen onu bana bırak, komutan! Vücudunu deniz mahlûkatına derhal yem edeyim!»

Marlo, bunu söyleyen adamı kuvvetle iterek:

— «Defol!» dedi. «Ben hesap görmesini senden iyi bilirim, sersem!»

Sonra, ortadaki boşlukta bir adım ilerledi.

Cesur Prens'in gözleri ışıl ışıldı. Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm dolaşıyordu. Alnına kadar dökülen saçları, çehresinin asaletini ve temizliğine bozmuyor, bilâkis ona ayrı bir özellik kazandırıyordu. Kılıcı tutan eli, havada hazır duruyordu...

Marlo, olduğu yerde dönerek ters bir hamle yaptı. Bu, onun her zamanki âdeti idi. Böylece, kaçıyormuş gibi yaparak hasmını kandırır, arkasından son taarruzunu tamamlardı.

Durumu sezen Prens, hasmının hareketini aynen tekrarlıyarak, serî bir dönüşle Marlo'nun burnu dibine geldi. Öyle ki, bu vaziyette ikisi de kılıçlarını kolay kolay kullanamıyacaklardı... Düşman komutanı, ikinci defa atlıyordu... Şeytan mı neydi bu piç kurusu?... Kafasının içinden geçenleri okuyormuş gibi hareket ederek, bütün plânlarını bozuyordu!...

Demir Yürekli delikanlı gürledi:

— «Artık kılıcının uzunluğu fayda vermez! İstersen sana, başka bir kılıç versinler!...»

Marlo cevap olarak, o muazzam kılıcını Prensin üzerine fırlattı. Delikanlı, çevik bir hareketle sola kayıp, düşmanının arkasına geçiverdi. Şimdi, artık duruma hâkimdi. Diğer gemilerden gelenler, birdenbire hücuma geçmek isteyince:

— «Kıpırdayacak olursanız, komutanınızı cehenneme gönderirim!» diye bağırmak zorunda kaldı.

Marlo, ter içindeydi. Adamlarına:

— «Geri çekilin!» emrini verdi.

Prens sordu:

— «Nasıl, döğüşe devam edecek miyiz?»

Beriki soluk soluğa idi. Bu suali hiç duymamış gibi yaptı.

Kral, oğluna seslendi:

— «Şu durumda o, artık bizim esirimizdir ve biz ne dersek onu yapmağa mecburdur... Kendisini rehin olarak alıkoyacağız! Adamları, gemilerine çekilip buradan uzaklaşacaklar!... Gerisini sonra düşünürüz...»

— «Hayır, baba. Düşmanın başında bulunan bu adam, henüz teslim olduğunu bize söylemiş değildir. Sonra, onun da, vatanını korumak gayesiyle hareket ettiğini unutmamamız lâzım... Bize karşı koymasaydı, belki de bizler, şu karşıda görünen toprakları istilâ edebilirdik!...»

Kral, oğlunun bu sözlerine güldü:

— «Altımızdaki şu gemi ve bu kadar insanla mı memleket zaptedeceğiz?...»

Prens cevap verdi:

— «Fakat bizim bu kadar az olduğumuzu onlar nereden bilebilirlerdi? Belli ki, vazife görmek için yolumuzu kestiler... Belki de kendileriyle anlaşabiliriz...»

Marlo homurdandı:

— «Anlaşmak mı? Sizler, kim oluyorsunuz ki, karşımda böylesine cür'etkârane bir kelime bir kelime kullanabiliyorsunuz? Döğüseceğiz!... Madem ki, bu kadar mertlik taslıyorsun, bana bir kılıç verdir!...»

Prens, az ilerde duran sâdık arkadaşına seslendi:

— «Burno, kılıcını kumandana verir misin?»

Yaman silâhşör:

— «Emrinizi yerine getirmek isterdim ama, kılıcının, onun elinde namusunu kaybetmesinden korkarım!» dedi.

Gemide bulunanlar, bu espri karşısında, kahkahayı kovuverdiler. Marlo ateş püskürüyordu:

— «O hâlde kılıçsız döğüşeceğiz!...»

Prens, hemen kılıcını yere atıp, bıçağını çekti. Çünkü, düşman da bıçağına sarılmıştı. Gemiyi bir ölüm havası kaplamıştı. Koskoca adamla, Prens'in başa çıkamıyacağı âşikârdı.

Keetron, ellerini kavuşturarak:

— «Vatan sevgisi, yardımcısı olsun!» dedi.

Kraliçe ağlamamak için kendisini güç zaptediyordu:

— «Tanrı onu korusun!» diye mırıldandı.

Kral ise, bir put gibi, başı dik duruyordu. Oğlu şehit düşse bile, artık gam yemiyecekti. Bunu, ilerde nasıl olsa yazacak, nesillerden nesillere nakledecek kimseler çıkacaktı... Gerçi vatanlarını terketmişlerdi ama, yabancı denizlerdeki beklenmedik savaşta bile, işte böylesine yürek kabartan bir döğüş çıkarmışlardı. Kisi, iftihar için, başka ne türlü şeref isterdi ki...

(Devamı Gelecek Sayıda)

BELKİ YANILIYORUM
AMA O KADININ OLDUĞU YERDE BİR ŞEY OLUR

AYNI ANDA
BİR DOKTOR GETİRİN
ŞEHİRDEKİ DOKTORU DEĞİL Mİ EFENDİM.
MILTON CANIFF

DOKTORU SİERRE MEKTEBİNE BEKLİYORUZ

SENORİTA. DOKTOR BİR KALP KRİZİ GEÇİRDİ..

SENOR, BİR GİTARCI İSTEMİŞSİNİZ!
EVET, GEL BAKALIM

BU SIRADA...
112 ÇOK HASTA... DOKTOR DA KRİZ GEÇİRMİŞ!..
BAŞKA DOKTOR DA ÇAĞIRAMAYIZ

PARTİ MENSUBU BAŞKA BİR DOKTOR BULMALI. TELSİZİ AÇ!

BAŞKA BİR TARAFSIZ MEMLEKETTE
SUS!.. SİERRA MEKTEBİ!..
PLÂĞA AL MÜHİM BİR ŞEYDİR

GİTAR MÜZİĞİNİ TEYİP'E ALDIM!

ŞİMDİ BUNU GİTAR'A YERLEŞTİRELİM
ORADA DA İŞİME YARAR

MEKTEPDE
TELSİZ YAYINIMIZA CEVAP GELDİ!
DEMEK BOSCO'DA BİR KADIN DOKTOR VARMIŞ

FAKAT NE OLDUĞUNU BİLDİKLERİ İÇİN AYRILAMIYORMUŞ.. ONU UÇAKLA ALABİLSEK!

HER ŞEYİ ALDIM MI?
KIYAFET TAMAM
SERENAT İÇİN POLİS İZİNİ
TEYİPTEKİ GİTAR MÜZİĞİ!

BEKLİYEYİM Mİ?
HAYIR BİR İŞ YAPAMAZSAM YÜRÜRÜM

IŞIK YANAN ODADA LİNKS OLMALI... KAFAMA BİR SAKSI YEMESEM
EY NAZLI. GÜZEL MELEĞİM... BENİ ÜZME ARTIK
MILTON CANIFF

right, 1969, Field Enterprises, Inc.

ŞİMDİ NE YAPMALI. ÇOCUKLAR ELİNDEYKEN ATEŞ EDEMEM.

SENİ DIŞARI, DİLLON'LA KONUŞMAYA GÖNDERECEĞİM.
DÜNYADA GİTMEM. HERİF BENİ BOĞAZLAYIVERİR

DİNLE APTAL! YOLDA BIRAKTIĞIM ŞİŞKO KARI NASIL OLSA ŞEHRE GİDİP HABER VERECEKTİR.
O HALDE ÇOCUKLARLA BERABER ARKA KAPIDAN KAÇALIM.

SERSEM! ATLARIMIZ DİLLON'UN GÖZÜ ÖNÜNDE BE!...

ONUNLA KONUŞMAZSAN BEN SENİ TEMİZLERİM

TABANCASINI VERMEZSE ÇOCUKLARI ÖLDÜRÜRÜZ!

BİRİ ÇIKTI!
ATEŞ ETME!

TABANCANI VERMEZSEN ÇOCUKLAR ÖLECEK.
DÜŞÜNMEK İÇİN 5 DAKİKA MÜSADE EDİN!

BEŞ DAKİKANIN SONUNDA TABANCANI KULÜBENİN ÖNÜNE ATARSIN.

BU SIRADA TOM GODE İLE BELLAMEK DE YOLDAYDI...
SİZ BURADA DURUN MADAM, BEN BAKAYIM.

NELER OLUYOR?
BANA ÇOCUKLARIMI SAĞ SALİM GETİRMEZSENİZ, HAYATINIZIN SONUNA KADAR ELİMDEN KURTULAMAZSINIZ.

AH, KEŞKE TABANCAM YANIMDA OLSAYDI!

BANA N'OLDU
BENİ ŞERİF VURDU. ALLAH RIZASI İÇİN DOKTOR!
PEKİ PEKİ... SÖYLE ŞERİF NEREDE?
KULÜBEYE, ARKADAŞLARI YAKALAMAYA GİTTİ...
HERİFİN SİLAHI LÂZIM OLACAK!

KİMDİR O?
BENİM TOM GODE
SENİN MADAMIN YANINA VERDİĞİN ADAM MORT DİLKE'YMİŞ.
DEMEK BENİ FAKA BASTIRDI. ŞİMDİ DE KULÜBEDE... TABANCAMI ATMAMI İSTİYOR...
NE OLACAK
SEN ŞU TABANCANI VER BANA BAKAYIM.

KAZANDIN DİLKE! AL... ÇOCUKLARI BIRAK!
ÇIK TABANCAYI AL! ŞERİF EFENDİNİN HESABINI GÖRELİM
ÇOCUKLARI BIRAKACAKMISIN?
DELİ OLMA! ONLAR DAHA LÂZIM.
63

VUR ONU ŞERİF!
ACELE ETME TOM. SEN BURDA GURULTU YAP!
ŞERİFİN PLANI SOKMEZSE... YAZIK!
ŞERİF YAVAŞÇA KULÜBENİN ARKASINA GEÇTİ...
DEVAMI VAR

BÜYÜK ATEŞ'İN BÜYÜK HİKÂYESİ : 3

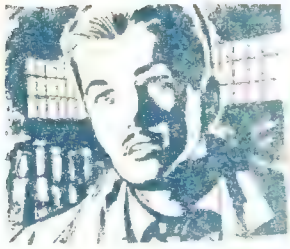

Müthiş Hakikat

YAZAN: OĞUZ ÖZDEŞ

Üvey babam, kızının kanserli olduğunu öğrenince, kosa kosa hastahaneye geldi. Bitkin bir haldeydi. Rengi uçmuş, gözleri âdeta içeri çökmüştü:

— «Seni fazla rahatsız etmiyeceğim!» diye söze başladı. «Şimdi Nâlân'ın nişanlısından geliyorum. Müthiş bir şey söyledi. Kızım kansermiş, öyle mi?»

— «Maalesef...»

Birden yığılır gibi, sandalyeye çöküverdi:

— «Kurtarmanın imkânı yok mu?...»

— «Tıpça yapılması lâzım gelen bütün ihtimamı göstereceğiz, tabiî... Hastalığı oldukça ilerlemiş... Eğer başlangıçta teşhis edilebilseydi...»

Ellerime sıkı sıkı yapışarak:

— «Yalvarırım, kızımı kurtarın!» diye ağlamağa başladı. «O ölürse, ben de yaşamam... Nâlân'ı nişanlısının yanından alıp, Çamlıca'ya, eve getireceğim... Belki hava değişmesi ona iyi gelir... Aynı zamanda hastalığı ile yakından meşgul olmak imkânını bulursun... Zavallı yavrucak, günden güne eriyor...»

Kızının menhus hastalığı, üvey babamın, bana olan husumetini sanki unuttürmuştu. Önüzde diz çöküp, «Kızımı kurtar!» dive yalvarırken, insanların, acz karşısında nelere boyun eğebileceğini daha iyi anlıyordum..

Üvey babamın o gün dediği gibi, Nâlân hemen çiftliğe nakledildi. Tıp namına yapılacak ne varsa, her imkâna başvuruyor; fakat bütün gayretlerimin boşuna olduğunu biliyordum Zavallı Nâlân, günden güne ölümün kucağına koşuyordu.

Bir gün üvey babamla, kızının hastalığı üzerinde konuşurken, beni yıllarca meşgûl eden Nâlân'ın gönderdiği mektubun sırrını çözdüm. Üvey babam mektubu, evlenmemizi istemediği için, kendisinin yazdığını fakat şimdi nâdim olduğunu söyledi. Halbuki ben, Nâlân'ı bu yüzden yıllarca suçlu görmüştüm.

IV

SON gecenin bütün teferrüatı hâlâ gözlerimin önündedir. Üvey babamın, işi dolayısiyle, acele olarak Bursa'ya gittiği o günün gecesi, Nâlân:

— «Kanserli olduğumu bildiğim halde, hiç bir dehşete kapılmıyorum, Bülent.» dedi. Bilâkis, bir an evvel ölmek istiyorum. Bu menfur hastalığın acısına tahammül etmek o kadar müthiş bir şey ki...»

Bir müddet sustu. Yüzü, çok sevilen bir baş portresinin sarı bir bez üzerine tebeşirle çizilmiş ilk hatlarına benziyordu. Birden vine müthiş bir sancı ile kıvranmaya başlamıştı:

— «Bülent, beni bu müthiş ıstıraptan kurtar!» diye valvardı. «Bunu sen, herkesten daha iyi yaparsın... Beni bir an evvel ölüme kavuşturacak olan ilâcını ver artık .. Oh... İnsan, ölebilmek için, bazan ne büyük ıstırap çekiyor...»

Dehşetle sarsıldığımı hissettim. Hakikaten, ümitsiz kanserli hastaların öldürülmesi tezini yıllarca müdafaa etmiş olan ben değil miydim? Sanki Nâlân, göz lerimden, içimdeki hisleri okumuş gibi:

— «Haydi, ne tereddüt ediyorsun. Bülent?» dedi. «Yıllarca bu tezi müdafaa etmedin mi? ..»

— «Hayır, hayır!» diye bağırdım. «Yapamam!...»

— «O halde yaşat beni...»

Cevap vermeyince, derinden gelen bir sesle ilâve etti:

— «Bülent... Sana kalbimi açmak istiyorum... Allahın bildiklerini sen niçin bilmiyesin? Göklerin bir Allahı olduğu gibi, sen de benim kalbimin Allahısın... Şu elimi tutsana, Bülent .. Ellerimi avucunda hissetmek, yaşamak için bana daha çok kuvvet veriyor...»

Son anlarını yaşadığı belliydi. Sayıklar gibi:

— «Kaçalım buradan, Bülent!» diye kurumuş dudakları kımıldadı. «Beni öyle bir yere götür ki, orada insanın ıstırabı sevince dönsün... Bülent... Bülent... Haydi beni götür oraya! Geliyorlar... Gitmemize mâni olacaklar...»

Yeni bir sancı gelmişti. Birden, daldığı âlemden sıçrıyarak uyanır gibi oldu:

— «Bülent! Havdi, vazifeni yap... Beni bu hudutsuz acıdan kurtar! Yalvarırım sana...»

— Yine ne yaptı ki?...»

Beynimi kaplayan uğultunun arasında ansızın peyda olan bir ses de aynı sözleri tekrarlıyordu:

— «Haydi, vazifeni yap! Ölüme mahkûm olduğunu bilen bir insanı, çektiği ıstıraptan kurtarmak, bir cinayet sayılmaz... Bilâkis ölüm, hasta için bir kurtuluştur. İnsanları yaşatmak, ömürleri uzatmak muhakkak ki, hekimliğin en büyük gayesidir. Fakat aynı zamanda, insanların çektiği ıstırabı azaltmak ve yok etmek de aynı derecede doktorların vazifesidir..

V

NÂLÂN'A iğneyi yaptıktan sonra, telefonu açıp, karakola, kanserli bir hastayı öldürdüğümü, gelip beni tevkif etmelerini söylediğim zaman, yıllarca savunduğum tezin katili olduğumu da anlamıştım. Nâlân'ın ölümü ile sadece, çok sevdiğim bir varlığı değil, onun kadar kıymet verdiğim mesleğimi de kaybetmiş oluyordum.

Mahkemenin verdiği iki yıllık hapis cezasını çekip te, kızının acısına dayanamıyarak ölen üvey babamın bıraktığı bom boş çiftliğe döndüğüm zaman, şuna inanmıştım ki, dünyanın en büyük ıstırabı içinde dahi, bir anlık yaşama zevki, her şeyin üstündedir.

Simdi, bir yıldır, doktorluk mesleğimden uzaklaşmış olarak burada, münzevî bir hayat sürüyorum. Geçen her gün beni, ruhen Nâlân'a daha çok yaklaştırıyor. Onun hakikî mezarı, beni ilk gördüğümüz o ağacın altında değil, ruhumdadır. Artık havatıma bir akşam güneşi vurdu. Bütün sevdiklerim birer birer elimden uçtular. İnfilâk eden ve infilâkiyle birlikte nâmünetâhi uzaklaşan gençliğimin size anlattığım bu kâbuslu hâtırasından başka ne kaldı geriye?... Hiç, hiç bir şey...

★

BÜLENT'E veda edip ayrılırken, beni kapıya kadar uğurladı. Akşam olmak üzereydi. Güneş batmış, ortalığa bir esmerlik çökmüştü. Elimi kuvvetle sıktıktan sonra:

— «Yanlış idealler cemiyete hiç bir zaman faydalı olmaz, dostum!» dedi. «Ben, yanlış bir ideal ve düşünceye saplanmamın cezasını bol bol çekiyorum...»

Tenbih ettiğim taksi çoktan gelmiş, beni dış kapının önünde bekliyordu. Bahçeden geçerken, arkamdan kapının kapandığını duyup başımı geri çevirdim .. Allah, Allah! .. Sanki kapının önünde bir kız vardı ve hafif bir sesle:

— «Bülent, ben geldim! Kapıyı açsana! .» dive seslenivordu.

Belki de gördüğüm Nâlân'dı. Adımlarımı sıklaştırdım. Tam taksinin yanına vardığım zaman

MİZAH

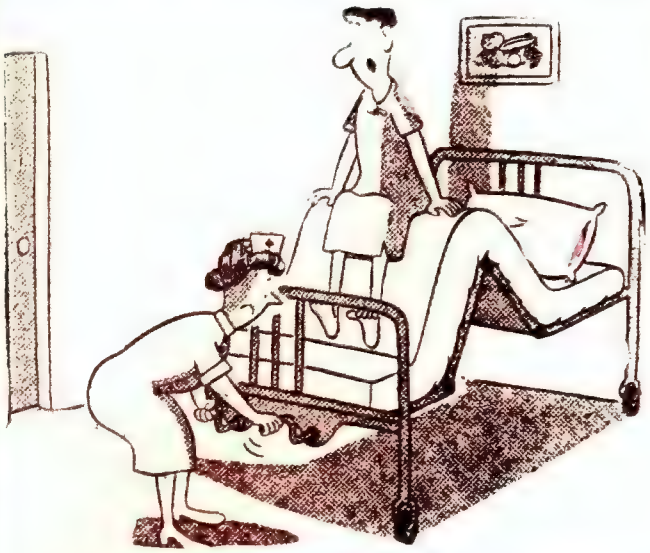

— Bir de şunu ters çevirmeyi denesenize, hemşire hanım!

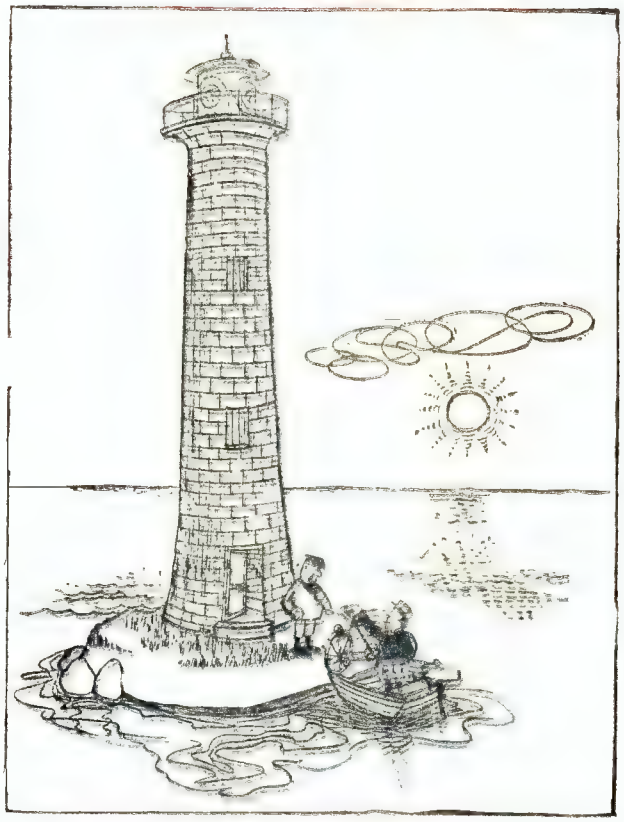

— Benim için olduğuna emin misin?...

NİÇİNMİŞ?...

Hiç kimse onun gibi ezan okuyamazdı. Günde beş vakit minareye çıkar, özene bezene ve her gün sesini, okuyuşunu biraz daha güzelleştirerek ezanını okurdu. Kulağını tıkayıp, ağzını açtı mı, sesi karşıki dağları inletir, yankıları yedi köyü dolaşırdı. Ve ezanı bitirir bitirmez, hemen taş merdivenleri dörder dörder atlıyarak minareden aşağı iner, camiden dışarı fırlar, kırlara doğru alabildiğine koşardı. Nefesi kesilinceye, yüzü pancar gibi, kıpkırmızı oluncaya kadar böyle seğirttikten sonra, geri döner, tavşan kovalamış tazı gibi dili bir karış dışarıda, bir iskemleye yıkılırdı. O zaman orada bulunanlar hemen yetişirler, bayılmak üzere bulunan zavallı adamı, yüzüne soğuk sular serperek, kendine getirmeğe uğraşırlardı.

Köyde herkes bunun sebebini merak ediyordu. Ezanı bitirince niçin böyle dışarı fırlıyor, alabildiğine koşuyordu?... Bunu kendisine pek çok defalar sordular. Söylemedi. Nihayet bir gün, bir dostunun ısrarına dayanamadı; kulağına eğildi:

— «Sesimin ne kadar uzaklara gittiğini anlamak için!...» dedi.

YALANCININ MUMU

Birkaç yolcu taşıyan bir silepte, yolculardan biri apansız ölüvermişti. Kaptanın canı sıkılmıştı. Ölüm nerede olsa tatsız ama, gemide beterin beteri oluyordu.

İşgüzarlığıyla tanınmış bir tayfayı çağırarak:

— «Dinle!» dedi. «Bu gece iki numaralı kamaraya, Marsilya'lınınkine girersin... Adam demin öldü. Onu bir çuvalın içine koyar ve kimseye farkettirmeden denize atarsın!»

— «Anladım, Kaptan! Dediğinizi yapacağım!»

Kaptan ertesi sabah o tayfayı gördü:

— «İşler yolunda gitti mi?» diye sordu.

s «Demeyin, Kaptan! Tam onu çuvalın içine tıkacağım sırada, Marsilya'lı, 'Ne yapıyorsun?' diye haykırmağa başlamaz mı? Ona, 'Susun, siz öldünüz!' dedim. Daha fena haykırmağa başladı: 'Hayır, ölmediğimi görmüyor musun,

— Talihliyim ki, flütçü olmamışım!...

sersem!' Sizin anlıyacağınız, onu çuvalın içine tıkıp denize sallayana kadar canım çıktı!»

— «Sen hakikaten sersemmişsin! Adamcağız sana, ölmediğini söylemiş ya!...»

— «Orası öyle ama, kendi kendime, 'Şu Marsilya'lılar, o kadar yalancı oluyorlar ki!' diye düşündüm.»

FIKARA

— «Affedersiniz, bayım; bir kolumu, bir ayağımı kaybettim... Bana yardımınızı esirgemeyiniz...»

— «Öyle ama, kolunla bacağın bizde değil... Başka yerde ara!...»

BİR ŞEY EKSİLMEMİŞ!

— «Bugün bir şey çektirdim. Fakat bir yerimden bir şey eksilmedi. Ne çektirdim, bil bakayım!...»

— «Diş mi?..

— «Hayır. Hiç bir şeyim eksilmedi, diyorum!»

— «Saçma söylüyorsun!»

— «Fotoğrafımı çektirdim!...»

TOHUM

— «O saksıya ne diktin, Acar?...»

— «Tohum diktim!...»

— «Büyüyeceğini umuyor musun?...»

— «Öyleyse?...»

— «Tohumların değil ama, çiçeğin büyüyeceğini umuyorum!...»

VAHŞİ HAYVANLAR

Oktay, annesiyle birlikte resimli bir albüme bakıyordu. Arslan, kaplan ve fillerin resmini görünce, sordu:

— «Anne, vahşi hayvanları Allah mı yarattı?»

— «Evet, yavrum.»

— «Peki, yaratırken korkmadı mı?...»

---

aynı esrarlı ses kulaklarını tırmaladı:

— «Kapıyı açsana, Bülent!»

Taksiye biner binmez, şoföre:

— «Haydi bakalım, gaza bas bir an evvel şehre varalım!» diye tenbih ettim.

Şoför gözlerime bakarak:

— «Garipler Çiftliği, garibinize gitmişe benziyor, beyim!» diye gülümsedi.

Heyecanıma hâkim olamıyarak cevap verdim:

— «Hakikaten öyle... Garip bir yer...»

Sanki bu sözüme mukabele eder gibi, çok uzaktan aynı müphem ses:

— «Niçin kapıyı bu kadar geç açtın, Bülent?» dedi.

Taksi hâlâ hareket etmemişti. Şoföre seslendim:

— «Haydi, otomobili hareket ettirsenize!...»

— «Bana, birisini dinliyormuşsunuz gibi geldi de...»

Ve gaza bastı...

SON

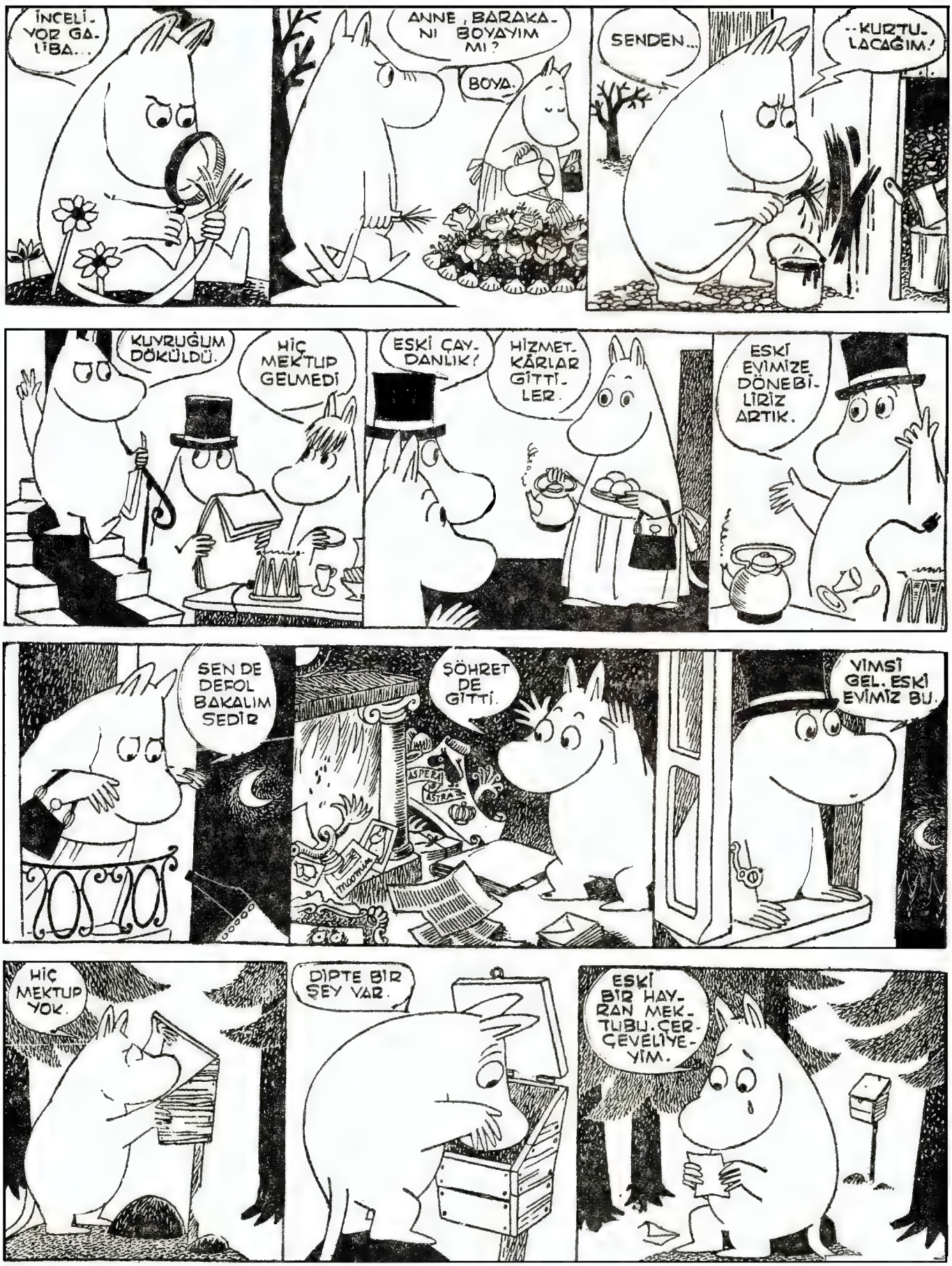
İNCELİYOR GALİBA...
ANNE, BARAKANI BOYAYIM MI?
BOYA.
SENDEN...
...KURTULACAĞIM!
KUYRUĞUM DÖKÜLDÜ.
HİÇ MEKTUP GELMEDİ
ESKİ ÇAYDANLIK?
HİZMETKÂRLAR GİTTİLER.
ESKİ EVİMİZE DÖNEBİLİRİZ ARTIK.
SEN DE DEFOL BAKALIM SEDİR
ŞÖHRET DE GİTTİ.
VİMSİ GEL. ESKİ EVİMİZ BU.
HİÇ MEKTUP YOK.
DİPTE BİR ŞEY VAR.
ESKİ BİR HAYRAN MEKTUBU. CERÇEVELİYEYİM.

KONTEŞİN PARTİSİ İÇİN GİYİNMEMİŞSİNİZ BAKIYORUM.
DAVET EDİLMEDİK.
OO.. ALTIN KUYRUĞUNUZ OLMADIĞINI UNUTTUM. ARTIK ALEYHİNİZ.
KONTESİ HİÇ SEVMEMİŞTİM.
PARTİLERİ İYİYDİ AMA.

İMZA MI? TABİÎ VERİRİM.
BU, YUVASIZLAR ABONMANI...
DEMEK İMZA İSTEMEDİNİZ
TABİÎ. ALTIN KUYRUĞUNUZ YOK.
AMA VARDI... MEŞHURDUM.

ARTIK MESUT VE RAHAT DEĞİL MİSİN?
MESUT OLMALIYIM.
HAYRANLARIM GELDİ...
YEŞİL SAÇLI KADINI GÖRECEKLERDİR.
DOĞRU BİLDİN.

ZATEN KUYRUĞUNUN HAYRANIYDI ONLAR.
DOĞRU.
MUMİN, İMZANI ATAR MISIN?
ALTIN KUYRUĞUM YOK ARTIK...
AMA BEN SİZİN BURNUNUZUN HAYRANIYIM.
BİTTİ

HASTANEYE GİDİP BABANI GÖRMİYECEK MİSİN?
ÖNCE FAKÜLTEYE GİTMEK İSTİYORUM.
BU ÇOCUK NE ARIYOR BURALARDA?
50... 60... TAMAM EVLÂT!
HADİ VER BAKALIM,
GİDİP BAKALIM, BU DELİKTE NELER DÖNÜYOR?.
BURALARDA NE İŞİN VAR SAM?
ÇOCUĞA NE SATIYORDUN?
SAM, ADAMIN ÇOCUĞA EROİN SATTIĞINI ÖĞRENİNCE MÜTHİŞ SİNİRLENDİ.
GORDON'UN OĞLU OLDUĞUNU BİLMİYORDUM.
ŞİMDİ BİLİYORSUN
SUÇSUZUM BİLMİYORDUM
DERDİNİ KENDİN ANLATIRSIN'
BENİ ÖLDÜRÜR, SAM'
ZİYANI OLMAZ'

OĞLAN ODASINDADIR

SENİNLE KONUŞMAK İSTİYORUM

GELİYORUM SAM,
BRADLEY PUBLISHING 11-25

NE İSTİYORSUN?
BİRAZ KONUŞACAĞIM!

KOLUNU NEDEN SIYIRDIN?
OH ŞEY SOYUNUYORDUM BABAMA GİDECEKTİM!

YOKSA İĞNE Mİ YAPTIN KENDİNE?
BRADLEY PUBLISHING 11-26

SEN ÇIK! DOKTORLA KONUŞACAĞIM!

DEMEK İSTEDİĞİM OLDU MAHKEMEYE ÇIKMIYACAĞIM
BİR KAÇ HAFTA İSTİRAHAT EDECEKSİN!

SEN HİÇ ÇIKMAK İSTEMİYORSUN
BİR İKİ KÖTÜ İŞ YAPTIM DOKTOR. ÇIKARSAM MAHVOLURUM

İYİ BİR AİLE HAYATIM VAR. KÜÇÜK OĞLUM ÜNİVERSİTEDE. BÜYÜKLER AVRUPADA. ONLARI ÜZMEK İSTEMEM.

BELKİ KONUŞSANIZ BÜTÜN MESELELERİ HALLEDEBİLİRSİNİZ GORDON.
AĞZIMI BİR AÇARSAM MAHVOLURUM.

BENİM GİBİ İNSANLARI SEVMEZLER DOKTOR. BİR ŞEYİM KALMAZ!
KENDİME DİKKAT ETMELİ. AİLEMİ DÜŞÜNMELİYİM!

VİCDANIM BENİ RAHATSIZ ETMİYOR BASİT BİR İŞ ADAMIYIM.
DEVAMI VAR

FLASH GORDON

by
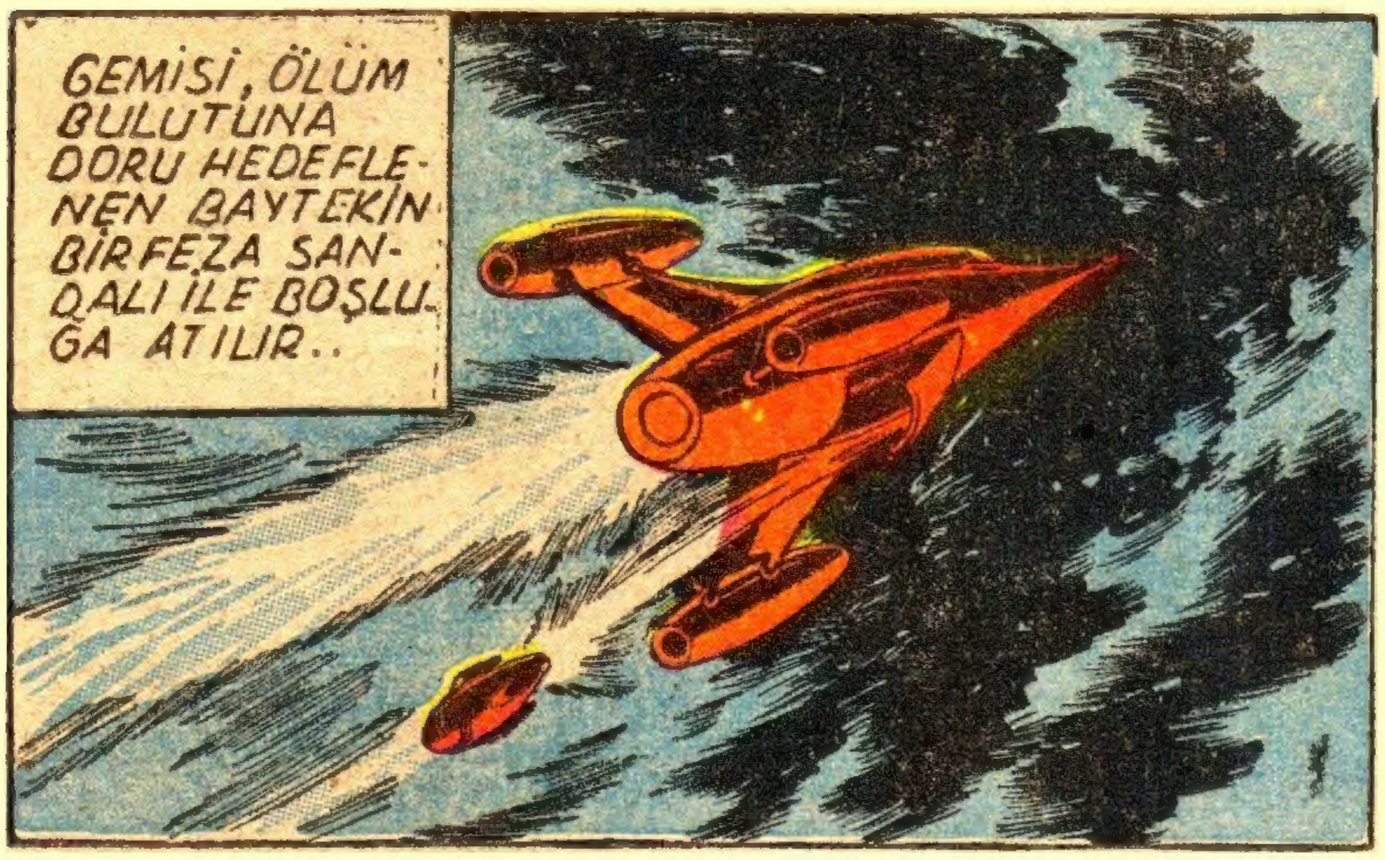
MAC RABOY